

[Wilhelm.]

indtil for et års tid siden. Men trods hetzen, alene ved hjælp af oplysning, debat, indsigt, endda på meget dårlige betingelser, ændredes det, og der er i dag næppe flertal i befolkningen for slagtning af Christiania.

Her i tinget har et stort flertal kunnet enes om at ødelægge RUC som det undervisningeksperiment, det oprindeligt var tænkt som, og der er kun uenighed om reaktionens finere nuancer. I befolkningen blev hetzstemningen ved oplysning og debat vendt, så der nu er stor sympati, måske endda et flertal, for RUC i dets oprindelige idé.

Her i tinget var der for ikke så længe siden et flertal på over 95 pct. for a-kraft, og endnu er der formodentlig over 80 pct. I befolkningen er der i takt med oplysningsarbejdet, på trods af regeringen og de fleste af partierne, skabt et solidt flertal imod a-kraft.

Der gives flere eksempler, og jeg skal ikke hermed foregive, at det store flertal i befolkningen er bevidst progressivt, men der er eksempler nok til at vise, at befolkningen ikke er nær så reaktionær, som holdningsløse partier som socialdemokratiet vil gøre den til, blot den får en smule hæderlig information som modgift mod den kompakte reaktionære påvirkning.

Statusopgørelsen viser en reaktionær hærgen, undertiden direkte anført af regeringen, men som oftest som resultat af regeringens og socialdemokratiets holdningsløse indforståelse på det uddannelsesmæssige, det boligpolitiske, det kulturelle, det retslige og det ideologiske område. Det er ikke svært at se, at det er systemets krise, der kommer til udtryk også på disse områder. Det demonstrerer klart, hvordan uddannelsesprioritering, kulturel frihed, retssikkerhed, almindelige borgerlige frihedsrettigheder og den slags er en meget tynd fernis, som altid går i stykker, når der indtræffer de uundgåelige rystelser i systemets økonomiske basis. For grundlaget er og bliver økonomien, og den kapitalistiske økonomi er rystet.

Tillægsbevillingslovforslaget er et af symptomerne. I forvejen er et budgetteret underskud på 6 mia kr. nu forøget til 11 mia kr. Hvad er baggrunden? At privatkapitalen i endnu større omfang, end flertallet for blot et år siden regnede med, smed folk ud i ar-

bejdsløshed, fordi man ikke længere kunne tjene tilfredsstillende på dem. Systemets vilkår er privatkapitalens ubetingede ret til at købe arbejdskraften, når det er profitabelt, og lige så ubetingede ret til at smide folk ud, hindre dem i at producere, påføre samfundet sociale og økonomiske problemer og omkostninger, når profitten ikke er tilstrækkelig.

Trods milliardstøtte direkte og indirekte i årets løb, er det ikke lykkedes regeringen at overtale privatkapitalen til at mindske arbejdsløsheden væsentligt. Nu hedder det magiske ord indkomstpolitik, af de borgerlige mere ærligt kaldt omkostningspolitik. Beskæftigelsen skal bedres ved, at konkurrenceevnen øges, ved at omkostningerne holdes nede, lyder det efter den borgerlig-socialdemokratiske lille tabel. Men tabellen er falsk. Formålet er et andet. Formålet er primært at øge profitterne, at øge kapitaldannelsen. Hvis det var konkurrenceevnen, som bekymrede mest, så ville man næppe have været helt tavse om den faktiske revaluering på 13 pct., som deltagelsen i slangesamarbejdet har medført, men som kun er blevet offentligt kendt, fordi VS gennem det politisk-økonomiske udvalg krævede det frem. Denne revaluering har nogenlunde samme betydning for konkurrenceevnen, som en 25-30 pct. lønforhøjelse ville have haft, men det har ikke interesseret flertallet et lod. Det er en af de i øvrigt mange ting, der klart viser falskheden i begrundelsen for „indkomstpolitiske løsninger“.

Hvad der er under opsejling, er det, VS hele tiden har advaret mod. I krisens første faser vil købekraften nogenlunde blive holdt oppe ved skattelettelser, ved dundrende kasseunderskud, ikke for de arbejdsløses skyld, ikke for lønarbejdernes skyld i det hele taget, men for at sikre afsætningen herhjemme for den hjemlige kapital. Vi sagde advarende, at så snart den hjemlige kapital fik udsigt til at hente tilfredsstillende profit på eksporten i stedet for, så ville regningen komme til danske lønarbejdere.

Denne socialdemokratiske krisepolitik har med andre ord bestået i at lade befolkningen så nogenlunde beholde købekraften, på trods af at privatkapitalen smed titusinder ud i arbejdsløshed og derved hindrede, at der skabtes værdier, svarende til denne